

חגיגה כפרית

דברי ברכה מאת עופר אביון
מתוך עלון מושב נהלל 15.4.89

אני גא שהייתי בין אלה שחשבו, שמוניעת חיסול ענף הרפת במשק בנהלל ועזרה בפיתוח הענף זוהי חובת האגודה והציבור, ויש לבצע זאת אפילו האפשרויות הכספיות של האגודה היו כמעט בלתי אפשריות. לדעתי, רק בזכות האחריות הציבורית וההדדיות שקיימת עדיין בינינו בנהלל, יכולנו לאפשר בניית הרפת. אני מקווה, שנדע לשמור על המסגרת והמחויבות הזאת גם בעתיד, כי בכך כוחנו, לא רק הכספי, אלא גם המוסרי והחברתי.

לסיום, בעומדי אל מול המבנה היפה והמרווח של הרפת, ובראותי את שולה ולביא חולבים הפרות, קשה לי שלא להיזכר בביקורי ברפת הישנה כשזכאי ז"ל מצביע על התנאים הקשים בהם חלבו, ואומר בפסקנות: "כך אי-אפשר להמשיך". כואב הלב שזכאי לא זכה לראות בבנין הרפת החדשה ולחלוב בה. כולנו שותפים, אני משוכנע בכך, בברכה השלוחה לכם, שולה לביא וירדנה, ומאחלים לכם עוד ימים רבים של יצירה ובניה במשקכם. מי יתן ונוכל כציבור חברים, כקהילה יוצרת וכמסגרת מושב לעודד פיתוח ובנית המשקים ולהגביר הייצור בהם, כי בכך לאחר הכל נמצא טעם חיינו.

בשעות בין הערביים, לכאורה – סתם יום של חול, באנו שכנים, רפתנים וחברים רבים לחוג עם משפחת מונק-מנור את חנוכת הרפת החדשה שבנו במשקם. לביא, ירדנה ושולה קיבלונו בחלב, שמנת וגבינות מעשה ידיהם, עוגות ויין, אכן שמחנו בחגם.

הרפת היא המשוכללת ברפתות שנבנו בנהלל עד כה, עם מיטב השכלולים, הנוחיות ומחשבים צמודים לכל עמדה, למעקב ורישום כמויות החלב של כל פרה ופרה. שימח את הלב להיות במחיצת משפחת מונק ולחוש בגאווה על השלמת הפרויקט, לאחר שנים רבות של "מצוקת דיור" ברפת הישנה.

בהזדמנות זו אני חייב להעיר הערה כללית הקשורה בבניה ופיתוח. הרפת נבנתה בתקופה הקשה שעברנו בסוף שנת 1987 ותחילת 1988, כשהקופה היתה ריקה, ולאחר שהתברר סופית שהכספים שנהלל ככלל ומשפ' מונק בפרט, צברו וחסכו, בין היתר לפיתוח ובניה – נעלמו במושבי-צפון, ויש כאלה בינינו שיאמרו – הם נמצאים במשקים אחרים שצברו אשראי מעבר למקובל... יתכן. המציאות הכואבת היתה שלגזברות הכפר לא היה כל כסף ובעת קבלת האישור לבנית הרפת היה צורך למצוא "יש מאין".